

nemsnitlige Understøttelse for hver er 85 Kr., blive et meget betydeligt Tillæg, som Loven derigennem vil faa. Der er ogsaa blevet spurgt om, hvilken Indflydelse det vilde have, om man fradrager 100 Kr., som ere givne som Gave, og i saa Henseende kommer ogsaa Statistisk Bureau med en Klargørelse over, at dette vilde ikke have saa stor Indflydelse, idet den, som forærer den vedkommende disse Penge eller giver ham denne Understøttelse i Form af Husly, eller hvad det nu er, vil have en bestemt Hensigt med at give denne Understøttelse, medens det, hvis den ikke fraregnedes, nærmest vilde blive Kommunen, der vilde faa disse Penge, og det fandt vi ikke, at der var Anledning til. Derfor vare vi straks villige til at gaa ind paa, at disse 100 Kr. bleve ladte ude af Betragtning. Ligeledes kom vi til det Resultat, at med Hensyn til Pension, Livrente og lignende kunde det overlades til Kommunalraadene at træffe Bestemmelse om, hvorvidt der skulde ske Fradrag eller ikke. Det forekommer mig derfor, at vi have behandlet denne Lov saaledes, at vi nok kunde vente, at den kunde blive vedtagen i denne Samling. Der er jo ogsaa forskellige andre Punkter, hvor der er ydet Begunstigelser i Forhold til det tidligere, f. Eks. over for fraskilte eller forladte Hustruer. Jeg mener altsaa, at vi have behandlet denne Lov med Velvillie, og jeg vil derfor anbefale at stemme for den, som den foreslaas affattet fra Flertallets Side.

Stilling: Jeg skal til den ærede sidste Taler bemærke, at jeg indrømmer, at der i det foreliggende Lovforslag er sket Forbedringer, som for mig have nogen Betydning, men jeg beklager, at det ærede Udvalg dog ikke har været i Stand til at opnaa Enighed om det mere væsentlige. Jeg skal indrømme, at Spørgsmaalet om de 100 Kr. spiller ogsaa for mig en mindre Rolle, særlig efter den højtærede Ministers Udtalelser om, at de paagældende Alderdomsunderstøttelsesudvalg jo ved Fastsættelse af Understøttelserne have Ret til at undlade at tage Hensyn dertil. Men det ser ikke godt ud, at man i Lovforslaget har Lov til at fradrage Livrente eller Legater, men derimod ikke 100 Kr. for personligt Arbejde. Der er nogen Uoverensstemmelse deri, som absolut maa være stødende lige over for de paagældende. En gammel Mand tager f. Eks., som jeg før nævnte, en Røgterplads, og Alderdomsunderstøttelsesudvalget kan skønne, at han

tjener 100 Kr. i Sommerløn. Det maa ikke fradrages, men for en Mand, der sidder ganske stille og har et Legat, for ham maa de 100 Kr. fradrages. Det Spørgsmaal staar imidlertid for mig som havende mindre Betydning.

Derimod skal jeg med Hensyn til det andet Spørgsmaal om Nedsættelse fra 10 til 5 Aar ikke nægte, at jeg havde glædet mig til, at der, da Udvalget nu fik Sagen til fornyet Overvejelse, skulde være fremkommet et Resultat i en noget bedre Skikkelse end det, der her foreligger. Vi ere af Hensyn til det i og for sig humane komne til at give straffede Personer Æresoprejsning efter 5 Aars Forløb, men man vil ikke være med til at give Alderdomsunderstøttelse før efter 10 Aar. Det er i og for sig, forekommer det mig, noget, der ikke passer sammen. Og se vi hen til de mange konkrete Tilfælde, der ere komne til at foreligge — den ærede Ordfører for Mindretallet (Johansen) nævnte jo forskellige — ved enhver af os, der have haft med kommunale Sager at gøre, hvor pinligt det ofte har været for os ikke at kunne træde hjælpende til lige over for en stræbsom Familie, som 8—9 Aar igennem har holdt sig fri for Fattigvæsen, men nu ikke kan det længere. Ofte skyldes dette Børnenes Sygdom, eller at Børnene have været anbragte i Pleje, eller en eller anden lignende Grund. Kort sagt, denne Tidsfrist har været de paagældende for lang, saa at de have maattet falde Fattigvæsenet til Byrde. Hvad er da Følgen heraf? Det er den, at Kommunen faar hele Byrden. Jeg vil nu sige, at jeg her er noget egoistisk anlagt. Vi se, hvorledes Kommunernes Byrder vokse Aar for Aar, og ingen Byrder vokse mere end den, Fattigvæsenet paalægger. Det er da klart, at ved at nedsætte Tidsgrænsen fra 10 til 5 Aar vilde mange flere komme ind under Alderdomsunderstøttelsesloven, og efter at vi nu have faaet vedtaget, at Halvparten af Understøttelserne skal ydes af Staten, er det ligefrem et pekuniært Misgreb, hvis vi ikke gøre det. Ja, man plejer jo at sige, at man skal ikke altid være ærlig i Politik, ikke altid sige sin Mening i Politik, men jeg vil ærligt sige, at det forekommer mig, at det er mindre klogt og mindre rigtigt gjort af dem, der repræsenterer Kommunerne — og det gøre vi jo saa at sige allesammen — ikke at gaa med til det Forslag, da vi igennem det faktisk kunne bidrage meget til at hjælpe de betrængte Kommuner. Altsaa ogsaa af den Grund vil jeg grumme nødig se, at dette